

Fatima

Hálás vagyok, hogy részese lehettem.

Már a nagykanizsai országos ultreyán megfogalmazódott bennem a gondolat, hogy szeretnék a Világtalálkozón részt venni. Ugyan voltam már Fatimában zarándokúton, mégis vágytam. „Bátorság, kelj fel, Jézus téged hív” jelmondat megmaradt bennem, s még az autóbuszon jelentkeztem, igaz, csak előzetesen. Aztán kisebb nehézségek adódtak, mégis sikerült a végleges döntést meghozni, készülhetek. A mi kiscsoportunkból, Nyékládházáról négyen is eljutottunk a zarándoklatra. Hálás vagyok, hogy módomban volt a részvételi díj befizetésére, hálás vagyok az egészségemért, hogy eljuthattam, és kaptam egy küldetést is, hogy elvihettem azok fohászait, akik ezt személyesen nem tehették meg. Elsősorban a nagy betegek esdeklését, akik gyógyulást várnak, enyhülést terheik hordozásában, s reményt a meghallgatásban. István áldozópap, Gábor és Zsuzsa, Irénke, Icu, Dénes, Terike, Ibolya, szívemhez nagyon közelálló testvérek személyes kérését vittem szívemben a Fatimai Szűzanyához.

Természetesen az imakönyvemben a családom fényképeivel, ezt így szoktam, ha zarándokútra indulok.

Nagy volt a készülődés az útra, drága 80 éves cursillós testvérünk, Annuska pólót hímzett mindannyiunk számára azzal a színes halacszkával, ami már a zászlónkon is mosolyog. Állandóan kézben volt a nemzeti színű zászlónk, melyet indulás előtt megáldott plébánosunk, és aminek egyik szalagján ez a fohász lengett: „Ó Mária, halld meg esdeklésem”. A zászlók lengetésében emelkedett lelkünk, hogy ezen a Világtalálkozón egységben, szeretetben mi is ott vagyunk. A szentmisék, a rózsafüzér imák, a keresztút, a körmenetek, a cursillo felajánlása a Szűzanyának, örökre megmarad szívemben, s a fatimai himnusz dallama, az „Ave, ave Mária” muzsikál lelkemben.

A találkozó vidám hangulata magával ragadott, állandóan énekelve jártunk, mikor felismertem egy-egy éneket, s tudtam magyarul, azonnal éneklésbe kezdtem, a „Közelebb, közelebb”, vagy a „Bárka”, de a „De colores” volt a legharsányabb. A fatimai himnusz szövegét örömmel osztottam szét zarándoktársaimnak, hiszen olyan sokszor volt lehetőség énekelni a résztvevőkkel együtt, s a mi kis csoportunk tagjai magyarul fohászokdhattak meghallgatásért. Fesztiválhangulat, mosoly, vidámság és végtelen szeretet övezte a napokat. Sok-sok ölelést, integetést, puszikat kaptunk és adtunk. Egyéni imádkozásra, elmélkedésre is mindig volt idő, alkalom, hiszen a béke szigetén voltunk.

Egy életre szóló élménnyel gazdagodva térhettünk haza, megtapasztalva a közösség tartó erejét.

Hálás vagyok, hogy részese lehettem.

Nyékládháza, 2017.május 18.

Szentpéteriné Kati